ఇంతేనా?

–రాధిక నోరి, Tallahassee, FL

విమానం దిగి ఎయిర్‌పోర్ట్ లోనికి అడుగు పెట్టగానే ఒక్కసారి ఒళ్ళంతా పులకరించినట్లయింది హరికి. 'అబ్బ! మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకు ఇండియా వచ్చాను' అనుకున్నాడు సంతోషంగా. ఎయిర్‌పోర్ట్ బయటకు రాగానే తమ్ముళ్ళిద్దరూ కనిపించారు. ఆప్యాయంగా వాళ్ళను కౌగలించుకున్నాడు. ఇంటికి వెళ్తూంటే దారిలో తమ్ముళ్ళను లక్ష ప్రశ్నలు వేస్తున్నాడు. ఎప్పుడెప్పుడు అమ్మ, నాన్నను చూద్దామా అని వుంది. ఇంట్లో అడుగు పెట్టగానే అమ్మ, నాన్నలతోపాటు అత్తగారు, మామగారు కూడా ఎదురు వచ్చారు. కుశల ప్రశ్నలయిన తర్వాత 'మా అమ్మాయిని కూడా తీసుకొస్తే బాగుండేది, చూసి చాలా రోజులయింది' అన్నారు మామగారు. 'సుమతి వచ్చే ఏడాది వస్తుందండి. అప్పటికి మా బాబు కూడా ఇంకొంచెం పెద్దవుతాడు. మరీ ఇంత చిన్న వయసులో తీసుకొస్తే ఇక్కడ జబ్బు పడతాడేమోనని భయపడ్డాము' అన్నాడు హరి. 'ఈ సంవత్సరం ఇల్లు కొని చాలా ఖర్చులలో వున్నాము. వచ్చే ఏడాది దాకా నేను రావటం వీలు కాదు. మా ఆడబడుచు పెళ్ళికి కూడా మా వారు అక్కడ లేరు కాబట్టి ముందుగా ఈ ఏడాది ఆయన ఒక్కరే వస్తారు అంటూ అమ్మాయి వుత్తరం రాసింది' అన్నది అత్తగారు, అసలు సంగతి నాకు తెలుసులే అన్నట్టు. హరికి ఏం అనాలో తెలీలేదు. 'రెండు లక్షలు అప్పు చేసి ఇల్లు కొన్నారటగా! పోనీ ఆ అప్పేదో వచ్చే ఏడాది చేయలేక పోయారా? అలా చేస్తే ఇప్పుడు అమ్మాయికి నీతో రావటానికి అవకాశం వుండేది' అన్నది అత్తగారు మళ్ళీ. ఎటూ అప్పు చేసి కొన్న ఇల్లే కాబట్టి ఇంకో ఏడాది ఆగినా నష్టం ఏమి లేదులే అన్న ఆమె వుద్దేశం స్పష్టంగా తెలిసింది హరికి. 'ఇంటికోసం మీ అమ్మాయే ఎక్కువ తొందర పడిందండి. నేను కొంచెం ఆగుదామనే అన్నాను, కానీ ఇల్లు కొంటే టాక్స్ బెనిఫిట్స్ వస్తాయని సుమతి చాలా ఆత్ర పడింది ఇల్లు కోసం. ఇంక అప్పు సంగతి అంటారా, ఆ దేశంలో ఇల్లు కొనే పద్ధతి అదే! డబ్బు వున్నవాళ్ళు కూడా ఎవరూ రెడీ కాష్ పెట్టి ఇల్లు కొనరు. ఇంటి మీద, కారు మీద ప్రతీ వారికీ అప్పు వుంటుంది' అంటూ విడమర్చి చెప్పాడు. 'సుమతీ! ఇల్లు వచ్చే ఏడాది కొందాము. ఈ ఏడాది ఇద్దరం కలిసి ఇండియా వెళదామంటే నా మాట విన లేదు. పోనీ ఖర్చయితే అయింది, ఇల్లు కొన్నా కూడా ఇద్దరమూ కలిసే ఇండియా వెళ్దామంటే దానికీ నువ్వు ఒప్పుకో లేదు. మీ చెల్లెలి పెళ్ళికి కూడా మీరు వెళ్ళ లేదు, ముందు మీరొక్కరూ వెళ్ళి రండి, నేను తర్వాత బాబుని తీసుకుని వెళ్తాను అంటూ పట్టు బట్టావు. ఇప్పుడు చూడు, డబ్బు ఖర్చవుతుందన్న భయంతో నిన్ను వదలి నేనొక్కడినే వచ్చిన స్వార్థపరుడిలాగా చూస్తున్నారు మీ వాళ్ళంతా నన్ను' కోపంగా సుమతిని మనసులోనే తిట్టుకున్నాడు హరి. హరి అత్తగారు మనసులో ఏమనుకుందో, పైకి మాత్రం ఏమి అనలేదు. 'అయితే అమెరికాలో స్వంత ఇళ్ళు వున్నవారందరికీ అప్పులే అన్నమాట! మీ డాంభికమంతా ఇంతేనా?' అని ఆవిడ ఎగతాళి చేస్తున్నట్టుగా ఆవిడని చూస్తే అనిపించింది హరికి.

భోజనాల దగ్గర హరి చిన్న తమ్ముడు గిరి హుషారుగా అన్నాడు హరితో, 'అన్నయ్యా! ఆమధ్య మా కాలేజ్ కాంపస్‌కి కొన్ని అమెరికన్ సాఫ్ట్‌వేర్ కన్సల్టింగ్ కంపనీల వాళ్ళు వచ్చి ఫైనల్ ఇయర్ స్టూడెంట్స్ కొంతమందిని ఇంటర్వ్యూ చేశారు. నన్ను కూడా సెలెక్ట్ చేసుకున్నారు. త్వరలోనే పేపర్‌వర్క్ అదీ పంపిస్తామన్నారు. సో ఇంకో 3,4 నెలల్లో నేను కూడా అమెరికా వచ్చేస్తాను. వాళ్ళే జాబ్ వీసా ఇప్పించి గ్రీన్‌కార్డ్‌కి స్పాన్సర్ చేస్తారు కాబట్టి నాకు ఇంక ఇమిగ్రేషన్ ప్రొబ్లెమ్ కూడా వుండదు' భవిష్యత్తు గురించిన బంగారు కలలు కళ్ళలో మెరుస్తూ వుంటే ఎంతో సంతోషంగా అన్నాడు గిరి. హరి మెచ్చుకోలుగా చూసాడు తమ్ముడి వైపు. 'మా రోజుల్లో జాబ్ వీసా మీద డైరెక్ట్‌గా అమెరికా వెళ్ళగలగటం అసలు మేము వినలేదు. కానీ ఇప్పుడు రోజులు మారాయి. ఇక్కడి అవేర్‌నెస్ కూడా బాగా ఎక్కువైంది అందరిలో. అమెరికా వెళ్ళిన తర్వాత ఇమిగ్రేషన్ వివరాలన్నీ లాయరు ద్వారా తెలుసుకున్నాడు తను. అది కూడా స్టూడెంట్ వీసా లోంచి గ్రీన్‌కార్డ్ స్టేటస్‌కి మారటానికి ఎన్నో ఏళ్ళు వేచి వుండాల్సి వచ్చింది తనకి. కానీ ఇప్పటివారికి ఆ ప్రోబ్లెమ్ లేదు. అమెరికా రాకముందే రోజు రోజూ మారే ఇమిగ్రేషన్ రూల్స్‌తో సహా అన్ని వివరాలూ ముందుగానే వారికి తెలుసు' అనుకున్నాడు మనసులో. ఇంతలో హరి పెద్ద తమ్ముడు శౌరి అన్నాడు, 'నేను కూడా అమెరికా రావటానికి ట్రై చేద్దామనుకుంటున్నాను' అని. వింటున్న హరి ఒక్క సారిగా వులిక్కి పడ్డాడు. గిరి విషయం వేరు. అతను బి.ఎస్సి. కంప్యూటర్స్‌లో చేసి ఇప్పుడు ఎమ్.సి.ఏ. చేస్తున్నాడు. అతని జీవితం ఇప్పుడిప్పుడే మొదలవబోతోంది. కానీ శౌరి అలా కాదు. అతను జీవితంలో బాగా సెటిల్ అయ్యాడు. అతను చిన్నప్పటి నుండి లెక్కల్లో వీక్ అని బి.కామ్. చేసాడు. ఫైనల్ ఎగ్జామ్స్ ముందు ఏవో బ్యాంక్ ఎగ్జామ్స్ రాస్తే అనుకో కుండా సెలెక్షన్ వచ్చింది. పరీక్షలయిన వెంటనే జాబ్‌లో జాయిన్ అయిపోయాడు. ఆ తర్వాత ప్రమోషన్ కొరకు ఫర్దర్ బ్యాంక్ ఎగ్జామ్స్ రాసి ఆఫీసరు కూడా అయ్యాడు. ఈ లోపల ప్రైవేటుగా చదివి ఎమ్.కామ్. కూడా పాస్ అయ్యాడు. పెళ్ళి కూడా అయింది. ఒక చిన్న కూతురు కూడా. 'ఇంత బాగా ఇక్కడ సెటిల్ అయిన తర్వాత ఇవన్నీ వదులుకుని సంసారాన్ని వెంట బెట్టుకుని అక్కడికి వచ్చి మళ్ళీ జీవితం స్క్రాచ్ నుండి మొదలెట్టాలను కోవడం అంత తెలివైన పనా? అదీగాక వున్న ముగ్గురు కొడుకులూ అక్కడికి వచ్చేస్తే మరి ఇక్కడ అమ్మ, నాన్నలను వారి ముసలి వయసులో చూసేదెవరు?' ఈ ఆలోచలన్నీ మనసులో మెదిలినా పైకి ధైర్యంగా అడగలేక పోయాడు హరి. ఒకవేళ అడిగినా మరి నువ్వు అమెరికా వెళ్ళాలనుకున్నప్పుడు ఈ సంకోచం ఏమైంది? అని శౌరి ఎదురు ప్రశ్న వేస్తే ఏం జవాబు చెప్పాలో తెలీలేదు హరికి. అయినా వూరుకో లేక 'ఎలా వద్దామనుకుంటున్నావు? స్టూడెంట్‌గానా?' అని అడిగాడు కుతూహలంగా. శౌరి గట్టిగా నవ్వాడు. 'నువ్వు ఇంకా ఏ కాలంలో వున్నావురా మరీ అంత అమాయకపు ఆలోచనలు చేస్తున్నావు? ఇప్పుడు మళ్ళీ కష్టపడి ఏళ్ళ తరబడి చదివే ఓపిక నాకు లేదు. ఆమధ్య ORACLE లో ఒక క్రాష్ కోర్స్ చేసాను. నాకు తెలిసిన స్నేహితుడొకడు ఒక ఫేక్ ఎక్స్‌పీరియన్స్ సర్టిఫికేట్ ఇప్పిస్తానన్నాడు. అందుకని నేను కూడా గిరి లాగ జాబ్ వీసా మీదే వస్తాను' ధీమాగా అన్నాడు శౌరి. 'ఎవరైనా నీ ఫేక్ ఎక్స్‌పీరియన్స్ సర్టిఫికేట్ చూసి జాబ్ ఇచ్చేసినంత మాత్రాన సరిపోయిందా? నాలుగైదు నెలలు ఏదో చిన్న కోర్సు చేసి సంపాదించిన ఆ కొద్దిపాటి నాలెడ్జ్ రేపు ఆ జాబ్ నిలబెట్టుకునేందుకు ఎంతవరకు వుపయోగ పడగలదు అన్న సంగతి ఆలోచించావా?' ముందు చూపుతో అన్నాడు హరి. శౌరి విసుగ్గా చూసాడు హరివైపు. ఆ చూపులో 'ఇంతేనా నీకు తెలిసింది' అన్న చికాకు కనిపించింది హరికి. 'నువ్వు మరీ బెదురు మాటలు మాట్లాడు తున్నావు. ఇప్పుడందరూ అలాగే వెళ్తున్నారు. మరి లైఫ్‌లో ఎప్పుడో అప్పుడు ఎక్కడో అక్కడ రిస్క్ తీసుకోక తప్పదు' అన్నాడు శౌరి మొండిగా. హరికి ఇంకేమీ అనాలనిపించ లేదు. అనినా ప్రయోజనం ఏమి వుండదనిపించింది.

భోజనాలయిన తర్వాత అందరూ కబుర్లలో పడ్డారు. హరి వచ్చాడని అతని పెద్ద చెల్లెలు శివాని అత్తవారింటి నుండి వచ్చింది అతన్ని చూడటానికి. ఆమె పెళ్ళికి హరి రాలేకపోయాడు ఇమ్మిగ్రేషన్ ప్రోసెస్ మధ్యలో వుండటం వలన. హరి చెల్లెలి కోసం తను తీసుకొచ్చిన బహుమతులు తీసాడు బయటకి. అన్నీ చూసిన శివాని మెల్లిగా అంది, 'అన్నయ్యా! ఇవన్నీ సరేలే, నువ్వు నాకోసం ఒక గోల్డ్ కాయిన్ తీసుకొస్తావనుకున్నాను' అని. హరి ఒక్కసారి తెల్లబోయాడు. 'బంగారం తీసుకురావాలంటే నాకు భయమే! సుమతి కోసం కూడా నేనేమి బంగారం తీసుకు రాలేదు. కావాలంటే ఇక్కడే కొనుక్కోవచ్చు' అన్నాడు మెల్లిగా తను తీసుకొచ్చినవి చెల్లెలికి నచ్చలేదని చిన్నబుచ్చుకున్న స్వరంతో. శివాని గట్టిగా నవ్వింది. 'ఇంత భయమేమిటిరా నీకు? అందరూ తీసుకు రావటం లేదూ? అందరి లాగానే మనమూనూ' అంది ధైర్యంగా, ధీమాగా. ఆమె గొంతులో 'ఇంతేనా నీకు తెలిసింది' అన్న భావం మళ్ళీ వినిపించింది హరికి. 'అందరి సంగతి నాకు తెలీదు, నాకు మాత్రం భయం' అన్నాడు హరి పిరికిగా.

'అన్నయ్యా! మన జిమ్మీ కోసం నేను తెమ్మన్న బార్క్ బెల్ట్ తెచ్చావా?' గిరి అడిగాడు. హరి ఒక్కసారి బిత్తరబోయాడు. 'బార్క్ బెల్టా?' అదేమిటి? నేనెప్పుడూ వినలేదే! ఎప్పుడడిగావు నువ్వు? అయోమయంగా అడిగాడు.

'అదేమిటిరా, నీకింత మతిమరుపు ఎప్పటి నుండి వచ్చింది? కుక్కలు అతిగా అరవకుండా ఆటోమేటిక్ షాక్స్ ఇచ్చే బెల్ట్ తీసుకు రమ్మని చెప్పాను కదా' విసుగ్గా అన్నాడు గిరి. అప్పుడప్పుడు జిమ్మీ అరుపులకి విసుక్కుంటూ 'దీన్ని ఎక్కడన్నా వదిలేసిరా' అని అమ్మ, నాన్న అన్నప్పుడల్లా 'అన్నయ్య చేత ఒక బెల్ట్ తెప్పిస్తున్నాను, అది పెడితే ఇంక దీని అరుపుల బాధ మనకుండదు' అని వాళ్ళకి నచ్చ చెపుతూ వస్తున్నాడు. ఇప్పుడింక ఆ ఆశ కూడా పోయింది.

'ఏమో! నాకు గుర్తు లేదు. అయినా మా ఇంట్లో ఏ కుక్కలూ లేవు. ఆ బెల్ట్ల సంగతి ఏమిటో నాకు తెలీదు. నేను, సుమతి వుద్యోగాలు చేసుకుంటూ మా బాబు సంగతి చూసుకోవటానికే 24 గంటలు రోజుకి చాలటం లేదు. ఇంక పెట్స్ సంగతి ఆలోచించటానికి టైమెక్కడ వుంది?' అన్నాడు హరి.

'ఇక్కడ వున్న నాకే ఈ సంగతులన్నీ తెలుసు. అమెరికాలో వుండి కూడా నీకు తెలీదా? ఇంతేనా?' అని అడుగుతున్నట్లుగా గిరి తన వైపు చూసినప్పుడు అనిపించింది హరికి.

'హరీ! మన కూరలు, పళ్ళు అన్నీ దొరుకుతాయా మీ వూళ్ళో?' తండ్రి కుతూహలంగా అడిగితే ఆ వివరాలన్నీ చెప్పటం మొదలెట్టాడు హరి. ప్రతీదాని ధర అడిగి తెలుసుకుని దాన్ని డాలర్లలోంచి రూపాయల్లోకి మార్చుకుని 'అమ్మో! ఇంత ఖరీదా' అని అందరూ ఆశ్చర్య పోతుంటే 'అలా లెక్కలు వేయకండి. డాలర్లని రూపాయల్లోకి మారిస్తే వాల్యూలో తేడా కానీ లేకపోతే ఒక డాలరుని ఒక రూపాయ లాగానే చూడాలి' అంటూ వాళ్ళకి విడమరిచి ఎక్స్ప్లైన్ చేసాడు. 'మరి అలా అయితే, ఫుడ్ అంత చీప్ అయితే ఇంక మిగిలిన ఖర్చులు పెద్దగా ఏముంటాయి? ఏమీ మిగలదంటారు మీరు' అని అడిగింది అత్తగారు. అల్లుడు దుబారా పరుడేమో, తమ దగ్గర మాత్రమే పొదుపు నటిస్తున్నాడేమోనని ఆవిడ అనుమానం.

'ఫుడ్ ఒక్కటే చీప్ అండి. కార్లు, ఇళ్ళు ఇలా మిగిలినవన్నీ ఖరీదే! వీటికి తోడు రకరకాల ఇన్స్యూరెన్సులు. వీటికి ఎక్కడలేని ఖర్చు అవుతుంది' అన్నాడు హరి. కానీ అతని మాటలేవీ వాళ్ళ బుర్రల్లోకి ఎక్కినట్లుగా అతనికి అనిపించలేదు. వాళ్ళ చూపులు ఇంకా అనుమానంగా, ప్రశ్నార్థకంగానే వున్నాయి.

ఇంతలో హరి దృష్టి చిన్న చెల్లెలు భవాని మీద పడింది. 'భవాకి ఆ మధ్య ఏదో సంబంధం కుదిరేట్లుగా వుందని వుత్తరం రాసారు. ఏమైంది ఆ విషయం?' అని అడిగాడు. కొద్దిసేపు అందరూ మౌనం వహించారు. తర్వాత మెల్లిగా తల్లి అంది, 'దాన్నే అడగరా. వాళ్ళు చాలా మోజు పడుతున్నారు మన సంబంధం అంటే. ఆ అబ్బాయి కూడా దీన్ని చాలా ఇష్టపడ్డాడు. మన అమ్మాయే వెనక్కు లాగుతోంది'. ఆవిడ గొంతులో అసంతృప్తి స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

'అదేమిటీ? మంచి కుటుంబం, అబ్బాయి బుద్ధిమంతుడు, చదువుకున్నవాడు. బ్యాంక్లో పెద్ద ఆఫీసరు, బాగా సంపాదిస్తున్నాడు. ఇంకా ఇంతకన్నా ఏం కావాలి? కట్నం ఎంత కావాలన్నా డబ్బు నేనిస్తాను' అన్నాడు హరి. భవాని ఎందుకు వద్దంటున్నదో అర్థం కాలేదు అతనికి. 'అమెరికా సంబంధం అయితే తప్ప చేసుకోదుట' అందరూ మళ్ళీ మౌనం వహిస్తే చివరికి తల్లి మెల్లిగా అంది. భవాని కోపంగా చూసింది తల్లి వంక 'నా రహస్యం చెప్పేసావా' అన్నట్లుగా.

'ఆమధ్య ఫ్రెండ్ని న్యూ యార్క్లో వున్న వాళ్ళ బావ పెళ్ళి చేసుకుని తీసికెళ్ళినప్పటి నుండి దీనికి కూడా బాగా ఎక్కింది ఆమెరికా పిచ్చి' నవ్వుతూ ఏడిపించాడు భవానిని గిరి.

'నువ్వు నోరు మూసుకోరా. నువ్వేమన్నా తక్కువ తిన్నావా? రోజూ కాలేజి నుండి రాగానే ఆ అమెరికా కంపెనీలు, ఈ అమెరికా వుద్యోగాలు, ఆ వీసాలు, ఈ జీతాలు అంటూ నీక్కూడా ఎప్పుడూ అదేగా గోల! దీనికి తోడు, ఈ మధ్య ఆ శౌరి కూడా మొదలెట్టాడు అమెరికా వెళ్తానంటూ. ఇలా ఇంకో విషయం అంటూ లేకుండా ఇంట్లో అస్తమానూ ఆ అమెరికా జపమే చేస్తూ వుంటే దాని బుర్ర లోనికి కూడా ఆ పిచ్చి ఎక్కక ఇంకేమవుతుంది?' తల్లి గిరిని గదమాయిస్తూ అంది. అక్కడున్న అందరూ పకపకా నవ్వారు. తనని సమర్థిస్తున్నారో, లేక నెపం ఎంచుతున్నారో తెలీని భవాని బుంగ మూతి పెట్టింది.

'భవానీ! అమెరికా అమెరికా అంటూ అంత వుబలాట పడుతున్నావు. అక్కడ ఎంత కష్టపడాలో తెలుసా? పని మనుషులెవరూ వుండరు. అన్ని పనులూ మనమే చేసుకోవాలి. ఇక్కడ అమ్మ చేత, వదిన చేత సేవలు చేయించుకున్నట్లుగా అక్కడ ఎవరూ వుండరు నిన్ను కని పెట్టి నీ అవసరాలు తీర్చటానికి. డబ్బు కనక వుంటే ఇండియాలో వున్న సుఖం ఇంకెక్కడా లేదు. నా మాట నమ్ము' అన్నాడు హరి.

అతను వచ్చినప్పటి నుండి గమనిస్తున్నాడు, భవాని ఇంట్లో పని కొంచెం కూడా చేయటం లేదు. మాటి మాటికీ అమ్మా, వదినా అంటూ వాళ్ళని పిలుస్తోంది. 'పాపం సుమతి, ఒక్క నిముషం కూడా ఖాళీగా వుండదు. ఎప్పుడూ ఏదో పని చేస్తూనే వుంటుంది. బాబు పుట్టిన తర్వాత ఈ పని ఒత్తిడి ఇంకా ఎక్కువైంది' అనుకున్నాడు భార్య గుర్తు వచ్చి. సుమతి పట్ల ప్రేమ, జాలితో హరి మనసు నిండిపోయింది.

'ఆ విషయాలన్నీ నాకు తెలుసు. నా ఫ్రెండ్ చెప్పింది, అక్కడ పని చేయటానికి ఎవరి సహాయమూ వుండకపోయినా పని చేయటం ఏమీ కష్టంగా అనిపించదుట. మెషీన్ల సాయంతో చిటికెలో పనంతా చేసెయ్యొచ్చుట' అన్నీ తెలిసిన ఆరిందాలా వెంటనే అంది భవాని. 'అక్కడి వివరాలు నీకన్నా నాకు ఎక్కువే తెలుసులే' అన్న ధీమా, 'అంత ఏమీ తెలీకుండా మాట్లాడతానా? నా గురించి నీకింతేనా తెలిసింది' అన్న ఎగతాళి ఆమె గొంతులో వినిపించాయి హరికి. 'ఇలా అందరి ముందూ కాదు. ఒంటరిగా, పెర్సనల్గా మాట్లాడాలి భవానితో' అనుకున్నాడు హరి మనసులో.

ఒకరోజు హరి సినిమాకి వెళదామని తయారవుతున్నాడు హడావిడిగా. అప్పటికే ఆలస్యం అవుతోంది. ఇంతలో వాళ్ళ మామగారు వచ్చారు. 'హరీ! మా వూళ్ళో భజన మందిర నిర్మాణానికి నీ తరఫు నుండి వంద డాలర్ల డొనేషన్

తీసుకొస్తానని మాటిచ్చాను వాళ్ళకి' అన్నారు. హరికి ఏమనాలో తెలీలేదు. సుమతి, తను డబ్బు ఖర్చు పెట్టే విషయంలో ఎంత జాగ్రత్తగా వుంటారో ఏ ఛారిటీకన్నా డబ్బు డొనేట్ చేసేముందు ఎంత ఆలోచిస్తారో గుర్తొచ్చింది అతనికి. అంత డబ్బు ఇవ్వాలని లేదు. అయినా ఆ విషయం మామగారికి ఎలా చెప్పాలో తెలియక మౌనంగా వంద డాలర్లకు చెక్కు రాసిచ్చాడు. చెక్కు అందుకుంటూ ఆయన 'అయినా వంద డాలర్లంటే మీకెంతలే! వంద రూపాయల్లాగానేగా!' అన్నాడు యధాలాపంగా. వెంటనే హరి ఇంక వుండలేక 'కానీ ఆ భజన మందిరం వాళ్ళకి అది మూడువేల ఆరొందలు. ఇట్ ఈజ్ ఎ లాట్ ఆఫ్ మనీ ఫార్ దెమ్' అన్నాడు అక్కసుగా. వెంటనే హరి మామగారు అతని వైపు చురుక్కున చూసారు. 'ఇంతేనా నీ దానగుణం?' అని ఆయన తన చూపులతో గేలి చేస్తున్నట్లుగా అనిపించి హరి చటుక్కున తన చూపులు మార్చుకున్నాడు. ఇంక సినిమాహాలు దగ్గర జనాన్ని చూసి హరి ఆశ్చర్యానికి అంతు లేదు. 'ఎక్కడి నుండి వస్తున్నారు ఈ జనం అంతా? ఇదివరకటి కంటే ఇప్పుడు ఇండియా జనాభా బాగా పెరిగినట్లుంది. అయినా ఇప్పుడు చాలామంది ఇళ్ళలో వి.సి.ఆర్‌లు వున్నాయి. అయినా ఈ సినిమా హాళ్ళ దగ్గర ఇంత రద్దీ ఎందుకో?' అనుకుంటూ ఆశ్చర్య పోయాడు. అదే మాట శౌరితో అంటే 'భలేవాడివిరా! ఇంట్లో వి.సి.ఆర్‌లో చూసిన దానికి, థియేటరులో చూసిన దానికీ తేడా లేదూ? థియేటరులో సినిమా చూసి చాలా ఏళ్ళవటం వలన ఆ ఎంజాయ్‌మెంట్ నువ్వు మర్చిపోయి వుంటావు' అన్నాడు శౌరి. 'సినిమా గురించి ఇంతేనా నీకు గుర్తున్నది' అని శౌరి నవ్వినట్లుగా అనిపించింది హరికి. 'మా వూళ్ళో కూడా మన సినిమాలు థియేటరులో చూపిస్తారు. చూడటానికి టైము దొరకక నేను, సుమతి వెళ్ళం, అంతే' అన్నాడు హరి, నన్ను మరీ అంత ఏమీ తెలీని వాడిలా అంచనా వేయకు అన్న అర్థం వచ్చేలాగా.

ఒక రోజు శివాని వాళ్ళాయనకు ఏదో పెద్ద ప్రమోషను వచ్చిందని అందరినీ పార్టీకి పిలిచారు. ఏదో పెద్ద హోటల్‌లో పెద్ద పార్టీ ఇచ్చారు అందరికీ. ఆ ఏర్పాట్లు, పెళ్ళి లాగా ఆ హడావిడి చూసి హరి ఆశ్చర్యపోయాడు. 'ఇంత ఆర్భాటంగా చేస్తున్నారు. చాలా ఖర్చు అయివుంటుంది' అనుకున్నాడు. తమ బాబు మొదటి పుట్టిన రోజు పార్టీకి తను కేటరింగ్‌కి ఇద్దామని ఎంత చెప్పినా అనవసరంగా అంత ఖర్చు ఎందుకని సుమతి అందరికీ ఎంత కష్టపడి వంటలు చేసిందో గుర్తు వచ్చింది. 'ఇక్కడి వాళ్ళే నయం, ఖర్చుని లెక్క చేయకుండా లైఫ్‌ని చక్కగా ఎంజాయ్ చేస్తున్నారు' అనుకున్నాడు. ఇంటికి వచ్చిన తర్వాత అదే మాట తల్లితో అంటే 'ఇప్పుడందరూ అలాగే చేస్తున్నార్రా! పెళ్ళిళ్ళు, ఏనివర్శిరీలు, బర్త్‌డేలు ఎవరూ ఇళ్ళలో చెయ్యటం లేదు. హోటల్ లోనే ఎరేంజ్ చేస్తున్నారు. ఖర్చు అయినా సుఖం వుంటోంది' అంది తల్లి.

'ఖర్చు సంగతి ఒక్కటే కాదమ్మా! ఎంత వేస్ట్ అవుతోందో ఎవరూ గుర్తించటం లేదు. నా పక్కన కూర్చున్న వాళ్ళందరూ ప్లేట్‌లో సగం పైగా తినకుండా వదిలేసారు. ఫుడ్‌కి విలువ లేకుండా పోయింది' బాధగా అన్నాడు హరి. తాము లెఫ్టోవర్లు దాచుకుని ఎలా తింటామో గుర్తొచ్చింది. 'ఇలాంటి ఫంక్షన్స్‌లో ఆ మాత్రం అన్నా వేస్ట్ కాకుండా ఎలా వుంటుంది' అన్నది శౌరి భార్య. 'ఇంత మామూలు విషయం కూడా నీకు తెలీదా? అయినా ఇంత పొదుపు ఎప్పటి నుండి నేర్చుకున్నావు' అన్నట్లుగా అనిపించింది హరికి.

ఇంకో రోజు భవాని ఏదో స్వెటరు కొనుక్కుని హరికి చూపించింది. 'అన్నయ్యా! నువ్వు తెచ్చిన దానికంటే ఇది ఎంత హెవీగా వుందో చూడు' అంది. 'నిజమే కాని ఇంత హెవీ స్వెటరు అవసరం ఇక్కడి ఎండల్లో ఏముంది? లేక ఇది కూడా నీ భవిష్యత్తులో రానున్న అమెరికా కాపురం కోసమా?' అన్నాడు హరి హాస్యంగా. దాని ఖరీదు తెలుసుకుని 'సీజన్ మారేదాకా ఆగలేక పోయావా? ఇప్పుడు ఆ స్వెటరుకి తొందరేమొచ్చింది? వేరే స్వెటర్లు ఇంకా చాలా వున్నాయిగా నీకు? ఆఫ్ సీజన్ అయితే ధరలు తగ్గుతాయి కదూ!' అని హరి అంటే, 'నిజమేననుకో, కానీ అంత దాకా ఎవరాగుతారు? ఈ స్టైల్ మళ్ళీ వుంటుందో లేదో' అంది చాలా తేలికగా భవాని. తను, సుమతి సేల్స్ కోసం ఎలా ఎదురు చూస్తారో, ఏ వస్తువైనా సేల్ వున్నప్పుడే కొనాలని ఎలా ఆరాట పడతారో గుర్తు వచ్చింది హరికి.

ఒక రోజు సుమతి కోసం ఏదో షాపింగు చేద్దామని భవానిని తీసుకుని బజారు వెళ్ళాడు హరి. ఇంటికి వచ్చిన తర్వాత భవాని హరిని వేళాకోళం చేసింది. 'అమ్మా! అన్నయ్య అమెరికా వెళ్ళిన తర్వాత ఎంత పిసినారుగా మారాడో చెప్పలేను. వదినకి ఒక పట్టు చీర కొనిపించటానికి నా తాతలు దిగి వచ్చారు' అని తల్లితో ఫిర్యాదు చేసింది. 'పదిహేను వేలు పెట్టి ఒక్క పట్టు చీర కొనమంటుంది అమ్మా! అప్పుడప్పుడు కాస్సేపటికోసం కట్టుకునే చీరకు అంత ధరేమిటి? దాన్ని సుమతి పదిహేనుసార్లన్నా కట్టుకుంటుందో లేదో? అయినా ఈ చీరలు, నగల ధరలు ఇంత పెరిగి పోయాయేమిటి? పదిహేను వేలంటే అంత తేలికగా వుందా? డబ్బుకి విలువ ఇంతగా పడిపోయిందా? ఒక మధ్య తరగతి కుటింబికుడు ఈ ధరలని ఎలా తట్టుకోగలడు?' ఆవేశంగా అన్నాడు హరి.

'అబ్బో, అక్కడ వున్న వాళ్ళందరూ మధ్య తరగతి వాళ్ళు కాక మిలియనీర్లు అనుకుంటున్నావా? అసలు నువ్వు అమెరికా వెళ్ళి చాలా మారిపోయావు. డాలర్ల సంపాదన మొదలైన కొద్దీ పిసినారితనం ఎక్కువైంది నీకు' అంది ఎక్కిరింపుగా భవాని.

'అదిగో, మాట్లాడితే అమెరికా అంటావేమిటీ? అమెరికాలో వున్నాళ్ళందరూ బిల్ గేట్స్ లాగానో డొనాల్డ్ ట్రంప్ లాగానో ధనవంతులనా నీ వుద్దేశ్యం? అసలు అక్కడ మేమందరం ఎంత కష్ట పడి డబ్బు దాచుకుంటామో నీకు తెలుసా? ఏదో డాలర్లని రూపాయల్లోకి మార్చుకుని ఈ మాత్రం ఖర్చు పెట్టగలుగుతున్నాము కానీ ఇంత విచ్చల విడిగా మేము అస్సలు ఖర్చు పెట్టం. అక్కడ మాకున్న సుఖాలన్నీ మేము కష్టపడి సంపాదించుకున్నవి. ఇక్కడలాగ ఇతరులు సంపాదించి చేతికందించినవి కాదు. అందుకే మాకు డబ్బు విలువ బాగా తెలుసు. కానీ అక్కడి వారి గురించి, అక్కడి లైఫ్ గురించి మాత్రం మీకందరికీ చాలా రాంగ్ పెర్సెప్షన్ వుంది' అన్నాడు హరి ఆవేశంగా, కోపంగా. అతను ఇండియాలో అడుగు పెట్టినది మొదలు ఇప్పటి దాకా ప్రతీవాళ్ళూ ఏం మాట్లాడినా 'ఇంతేనా నీకు తెలిసింది' అన్నట్లుగా ట్రీట్ చేయటం, అతన్ని చిన్న చూపు చూడటం గుర్తు వచ్చి అతని ఆవేశం ఎక్కువైంది. భవాని మళ్ళీ ఏదన్నా అనేదేమో! కానీ ఇంతలో 'ఇంక వూరుకోండర్రా! మీరు , మీ పోట్లాటలూను. మరీ చిన్న పిల్లలవుతున్నారు' అంటూ తల్లి ఇద్దరికీ సర్ది చెప్పేసింది.

'సుమతీ! ఇండియా మనం ఇదివరకు చూసినప్పటిలాగ లేదు. ఇక్కడి పరిస్థితులు చాలా మారిపోయాయి. మనుష్యులు అంతకంటే ఇంకా ఎక్కువ మారారు. ఇండియా నుండి అమెరికా వెళ్ళిన వారికి ఏదో కల్చర్ షాక్ వస్తుందంటారు. అలాంటి షాక్ ఏదీ నాకు అప్పుడు రాలేదు. కానీ అంతకు మించిన షాక్ ఏదో నా స్వంత దేశంలో నా స్వంత కుటుంబంలో నాకిప్పుడు కలుగుతోంది. మరి దీనికి నేనే ఓవర్‌రియాక్ట్ అవుతున్నానో, లేక ఇది సహజమైన రియాక్షనేనేమో నాకు తెలియటం లేదు. ఇట్ ఈజ్ టోటల్లీ అన్‌బిలీవబుల్' అయోమయంగా తన మనసులోని బాధను, తికమకను దూరాన వున్న భార్యతో మౌనంగా చెప్పుకున్నాడు హరి.